

[Udenrigsministeren.]

Men det ærede Medlem tror ikke helt, at Opgaverne er uløselige, det ærede Medlem faar at høre af en eller anden handlende, at han ikke har faaet de Valutaattester, han ønskede. Jeg har sagt, at saadant indtræffer i mange Tilfælde og hvorfor, men det forrykker ikke Helheden; man kan ud fra disse Eksempler ikke slutte til den samlede Mængde af Valutaattester, som ikke udnyttes. Naar der er saa mange, der ikke udnyttes, forstod jeg, det ærede Medlem tænkte sig, at det skulde skyldes de smaa Tildelinger til adskillige og Stivheden i Administrationen. Jeg skal ikke bestride, at en noget større Udnyttelse i nogle Tilfælde kunde finde Sted, hvis der kunde opnaas større Smidighed. Jeg for min Del ønsker, at man ved Overvejelser i Rigsdagen, naar Tiden dertil kommer, undersøger Muligheden af en større Smidighed, men man maa jo ikke være blind for, at de Regler, der nu er givet, og som i mange Henseender medfører Stivheden, er givet for at sikre mod den Vilkaarlighed, som næsten ikke var til at undgaa, i det Øjeblik man sætter selv det bedst mulige Kontor til at sige: Den Mand der har Udsigt til at sælge, den anden Mand har ikke Udsigt til at sælge. Det er næsten umuligt for et Kontor at undvære et eller andet talmæssigt Grundlag, hvis der skal arbejdes paa en nogenlunde tilfredsstillende Maade. Men dertil kommer, at det jo ogsaa er meget hyppigt, at Handelsstanden som Helhed udtrykker meget optimistiske Forventninger. Den eneste Bebrejdelse, hvis man vil kalde det en saadan, som jeg mener, der har været Grund til at rette til Handelsstandens Repræsentanter i Forbindelse med disse Forhold, har været denne, at man overvurderede Mulighederne — og det har jeg ogsaa sagt her i Dag — og derigennem skabte Forventninger i Landbrugskredse, som ikke var tilstrækkeligt underbygget.

Der er en anden Maade, hvorpaa disse Forventninger tilvejebringes. Det ærede Medlem sagde: Tyskerne siger... Ja, hvilke Tyskere? Der er utvivlsomt mange Tyskere, som i Øjeblikket er villige til at sige: Vi vil gerne have mange flere Kreaturer og Svin og meget mere Smør, for der er Knaphed paa disse Varer i Tyskland, og de er alt for dyre. Det er muligt, at en Mængde Tyskere betror vore Repræsentanter for Landbruget og andre Erhverv deres Ønsker i saa Henseende; men det vejer intet den Dag, vi staar over for den tyske Regerings Repræsentanter, der træffer Afgørelserne, og træffer dem ud fra en Mængde forskelligartede

Hensyn, og som nu engang er dem, vi er nødt til at forhandle med. Jeg tror, man vil gøre klogt i at forstaa dette og ikke indlade sig paa Forestillinger om det umulige.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard var meget ked af, at jeg kunde tro om ham, at han mente de Ord, han havde sagt, saaledes som disse Ord var faldet. Jeg erkender, at jeg havde meget svært ved at tro det, men ud fra anden Forudsætning kunde jeg ikke bringe nogen Sammenhæng i det, han sagde, og derfor var det, jeg knyttede de Bemærkninger dertil, som jeg gjorde. Det ærede Medlem Hr. Korsgaard fastslog nu formentlig dette, at det ikke var Valutalovens Skyld, at Priserne var steget. En saadan almindelig Erklæring om, hvad der er Skyld i det ene eller det andet paa disse Omraader, er jeg ikke villig til at afgive, og har heller ikke afgivet i mine Udtalelser her. Men Kendsgerningen er ikke blot denne, at Landbrugspriserne er steget, men ogsaa at de er steget i et saadant Forhold, at de passer bedre med Prisen paa Indførselens Varer nu, end de gjorde, dengang Valutacentralen begyndte sin Virksomhed. Naturligvis skyldes det ikke Valutacentralen alene, men det er dennes Anvendelse under de gennem den og Verdensforholdene givne Vilkaar, der har medført dette Resultat. Man kan maaske ikke ud fra dette bevise, at det er et herligt Instrument. Jeg vil nødig bevise det, for jeg kan ikke fordrage det Instrument, vi har her. Men man kan i hvert Fald derudfra bevise, at hele den Angrebsvirksomhed, der udfoldes over for dette ubehagelige, men i den givne Situation nødvendige Instrument, er en Angrebsvirksomhed, der ikke har rimeligt Grundlag at bygge paa.

Det ærede Medlem Hr. Brorsen sagde: Venstre var overmaade interesseret i Udnyttelsen af Tillægskontingenterne — og det er jo Venstre og vi enige om —, og derfor maatte vi ogsaa forstaa, at Partiet i Finansudvalget ikke kunde gaa imod, for det var i en Tvangssituation. Ja, det forstaar jeg saa udmærket godt, at de ærede Medlemmer ikke kunde gaa imod, men Regeringen var ved Afslutningen af denne Overenskomst i nøjagtig samme Tvangssituation, hvis den vilde opnaa de paa-gældende Tillægskontingenter, og dette synes det mig, det ærede Parti skulde erkende i Stedet for at lade, som om hele denne Kuloverenskomst kun var noget, der var blevet nødvendigt paa Grund af Regeringens Vrangvilje mod andre Udveje. Sandheden er, at der var ingen andre Udveje,